

סיפורו של הבעל שנידון לחודשיים מאסר על תקיפת אשתו וצילומה במערומה

„היא תבגוד ואני אשב?“

- מאת ד"ר אליהו שלום -

יום הכלולות. תמונת הנשואים הרשמית של רבקה ואליהו שלום, שצולמה לפני 12 שנים. רבקה שלום נראית בתמונה זו מבוגרת הרבה יותר מכפי שהיא נראית היום.

המשפט הרבני שבגדה בו, לא מספיק גם אם יבוא מישהו ויספר שבילה עמה. לך בלח גט צריכים שני עדים, שראו בעיניהם כיצד האשה מבצעת את מעשה הבגידה. לא רצייתי לתת לאשתי מה שהיא דרשה, כי אילו הייתי עושה זאת, היה זה כאילו אני נותן פרס לפריצות. התלשתי לספק את ההוכחות לבית הדין הרבני ויהי מה. לכן אני משלם למי מזה שנתיים מזונות. ההכרעה שלה מגיעה ל-600 ל"י לחודש. מלבד זה אני משלם לה כל חג, כל חורף וכל קיץ. כל פעם היא באה בתביעות חדשות, ובית הדין הרבני מאשר את הסתייגותה. אני משלם בעד בית הבראה שלה, תיקוני הבית ובעד קניית שמלות חדשות. רק בי חודש האחרון היא הגישה תביעה חדשה על סכום של ארבעת אלפים לירות לקניית שמלות ותיקונים בבית.

★ ★ ★ קצין מצרי במזון

רק אחרי שנפרדנו החלה אשתי בבידוחיה ההמוניות. יש נשים שבוגדות עם אהוב אחד, וזה עוד אפשר להבין. אבל אשתי הייתה מבלה כל פעם עם מישהו אחר. כל גבר שהיה מוצא חן בעיניה. הייתה היא מומינה אותו וביתה. בין השאר היא הכירה את יוסף נאדה, הקצין המצרי הישן. אחת הרכלניות המקצועיות של תל-אביב הכירה לה אותו במלון זן. הוא הציג את עצמו כתייר אמריקאי עשיר, הבטיח לה לקחת אותה לחוף-לארץ, והוציא ממנה כמה מאות לירות במירמה.

שכרתי בלשים, וחיכיתי לרגע בו אוכל למצוא את ההוכחות הברורות לבגידתה של אשתי. כל הזמן ראינו וידענו שהיא בוגדת, אבל תמיד נרתענו מפעולה. כך שי-איהי 100% בטוח בהצלחת הפעולה. הרבה פעמים תוכננו לתפסה עם רב וצלם בשעת בגידתה. אבל תמיד לא היה הכל מתאים לדרישות. לא רצייתי לפרוץ לבתים זרים או לבתי-מלון. כמו כן לא רצייתי לפרוץ לדירתה בשעה שהעורות נמצאת שם. כי אז הייתה אשתי יכולה לטעון כי הגבר הוא אהובה של העורות.

אני יצאתי מביתי כשרק חליפה אחת לבי. שרי. עברתי לגור אצל אחותי בלוד. אין לי בית, אין לי משפחה והיא לי חיים. גם מצבם של שני ילדינו היה בכל רע. כי ברור שלאשה כמו אשתי אין זמן לספל בילדים. ואם לא אני, מי ידאג להם?

אפשר להבין לביד איזו מין אשה היא שילד בן 12, ילדנו הבכור, יכול לומר עליה שהיא רעה. הילד, שהוא חרש-אילם, שי-היא הכניסה בפיו בעדותו במשרה מילים כאילו אבא לא טוב ואמא טובה, חושב בי כיוון אחר לגמרי.

בבית-המשפט המחוזי מתבררת תביעת לי-החוקת הילדים. ילדי הבכור כתב לכבוד ה-שופט קיסטר, במילים אלה:

„לשופט ד"ר קיסטר, אני רוצה לדודה עליזה (זאת האחות שלי). היא (האמא) לא רוצה לדודה. היא אמרה שהשופט לא מרי-שה ללכת לדודה עליזה. היא משקרת. היא מרביצה אותי ואני בוכה היא רעה. היא מרביצה ואני רוצה לברוח אבל הדלת סגו-

התוודעה לפני אשתי על כל בגידותיה, ו-סיפרה שמוזר ארבע שנים היא בוגדת בי, והיא רוצה להמשיך בבגידותיה, מפני ש-היא אשה מודרנית. היא אמרה שאני צריך להשלים עם זה, מפני שהיא לא רוצה לפחד כל הזמן שיתפסו אותה.

מאז עזבתי אותה ורצייתי להיפטר ממנה. התייעצתי עם עורכי-דין, והם יעצו לי להת-פטר עמה. הצעתי לה או דירה של שני חדרים, אבל היא רצתה הכל.

רצייתי או לתת לה גט. אבל עורכי-הדין שלי אמרו שאי-אפשר לקבל גט על חידושי של אשה, אפילו אם היא תודה בפני בית-

במשך כל השנים סבלתי מהילדותיות שלה, מבזבזנותה, מאכזריותה, מאנוכיותה. סבלתי כל השנים ושתקתי. עשיתי זאת בגלל הילדים, ומשום שלא רצייתי להפוך את חיי הפרטים מקור לרכילות.

★ ★ ★

וידוי בגידה לא הספיק

מצבי היה דומה למה שהתרחש בא-גדה עיראקית אחת. באחד הימים שלח השולטן מושל צבאי חדש לבגדאד, שרצה להתעשר מהר. מה עשה? קשר את סוסו היפה בפתח ארמונו, והזמין אליו את ראשי העדה המוסלמית. כשנכנסו, שאל אותם: „מה ראיתם בשער?“ אמרו לו: „ראינו סוס יפה תואר.“ אמר להם: „שקננים, לכלב המלוכי-לך הזה אתם קוראים סוס יפה?“ וקנס אותם באלף לירה.

ביום השני קרא לראשי הנוצרים ושאל אותם: „מה ראיתם בשער?“ הנוצרים, ש-ידעו על מה שאירע למוסלמים, ענו לו: „ראינו כלב מלוכי.“ אמר להם: „מנוולים, כיצד תעזו לקרוא לסוסי היפה כלב מלוכי-לך?!“ קנסם באלף לירה. ביום השלישי קרא ליהודים ושאלם אותה השאלה. אמרו לו היהודים: „תקרא למה שעומד בשער באיזה שם שתקרא, תגיד לנו כמה צריך לשלם?“

כך היה גם איתי. ידעתי כל הזמן שאני אצטרך לשלם בעד זה, ולא קראתי לסוס בשמו, למרות כל זאת. כל זה היה עד ל-28 באפריל, 1955, היום השחור בחיי, בו

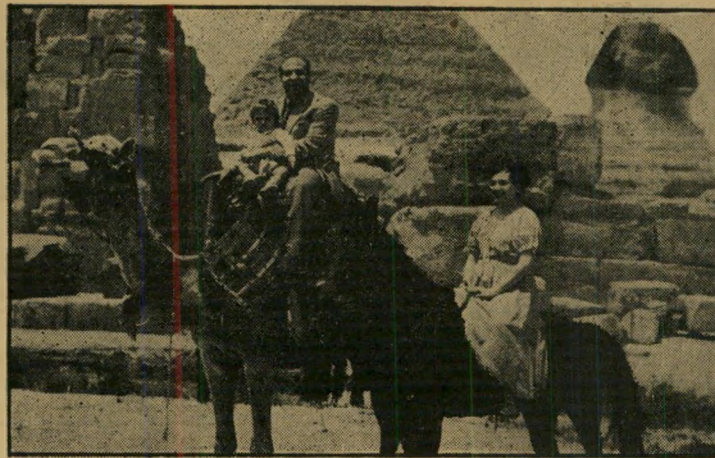
בשבע שנים ישבתי על ספסל הנא-שמים בבית-משפט השלום בתל-אביב. ישבתי מוקף שוטרים וקהל רב, וחיכיתי לגור-דיני. הרגשתי איך עיני כל הנוכחים באולם נעוצות בי, כל המשפט הזה היה משפיל מאוד בשבילי.

לא יכולתי שלא לחשוב אז, איך זה קרה. איך הגעתי למצב שבו אני, רופא-עיניים מפורסם ומכובד, אניע למעמד של נאשם בעבירות פליליות. אם הייתי רוצה לסכם את כל מהלך העניינים, הייתי יכול לומר שבי התגשם היפוכו של הפתגם: מצא אשה — מצא טוב. ביחס אלי נכון לומר: מצא אשה — מצא רע.

במשך כל שנות נשואי לא מנעתי מאשתי דבר, נתתי לה את הכל. אבל מה שנתתי לה לא הספיק. היא רצתה גם אהבה, היא הייתה מבלה שעות שלימות, לפני-הצהריים, בבתי-קפה, גזית, כסית ורוול. בצהריים הי-תה ישנה כמה שעות, כשעוזרת ומטפלת דואגות לבית, ובערב הייתה יוצאת שוב ל-בלות. כמעט כל ערב בילינו מחוץ לבית. כשהייתה מבקשת זאת, הייתי מעמיד לרשותה את האוטו הפרטי שלי.

לאשה זו היו בארון 70 שמלות, 30 זוגות נעליים, 6 בגדיים, כתריסר כובעים. יש נשים הבוגדות בבעליהן, אולם מספ-לות בהם ובילדים. אשתי לא רק בגדה בי, אלא שהייתה גם אשה אכזרית כלפי וכלפי ילדינו. למעשה היא היתה האויב הגדול ביותר שקם עלי אי-פעם, ואני לא ידעתי זאת.

תחנות בדרכה של משכחת שלום

טיול במצרים. רבקה ואליהו שלום בצל הפירמידות במצרים, עם בנם הבכור, תמונה זו צולמה בפסח 1948. באותם הימים עוד לא הגיעו חייהם לידי משבר.

תחילת הסוף. תמונה שצולמה לפני כשלוש שנים, בה נראה הזוג עם שני הילדים. סמוך לתאריך הצילום חל המשבר בחיי הזוג, שהביא לפרוד ותחילת השערורייה.

תמונת השערורייה. רבקה שלום מחו-פשת כנערת-קברס. הדיר יצא מכליו למראית.